

Maria Bångman ὡς Εὐρυδίκη.

Katri Rautio ὡς Ἀντιγόνη.

εἰς Κρήτην. Ὁ παῖς ἠσπάσθη τὸν Ῥιχάρδον καὶ ἤρχισε νὰ συζητῇ μετ' αὐτοῦ περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν συζήτησιν ὅμως ἐτόλμησεν ὁ Ῥιχάρδος νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι «μόνη ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἦτο ἀληθής». Τὸ πλῆθος τῶν περὶ τὸν Πασᾶν ἀξιωματικῶν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς θρασείας ταύτης ἐκφράσεως· τότε ὁ Πασᾶς, ὅστις ὅμως ἦτο μεγαλόψυχος, στραφείς πρὸς αὐτοὺς εἶπε.

«Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ ξένος δὲν γνωρίζει καλὰ τὴν γλῶσσαν; Ἄς υπάγωμεν τώρα νὰ κυριεύσωμεν τὴν Κρήτην καὶ ὅταν ἐπανέλθωμεν τὸν προσκαλοῦμεν νὰ ἐξηγηθῇ».

Καὶ ἔτσι ὁ Πατερ-Ῥιχάρδος τὴν ἐγλύτωσε.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ

Ὅταν μοῦ πρωτοῖνοιες τὴν τρυφερὴ καρδιά σου, Μοῦ φάνηκε πὺς ἐβλεπα χαρέμι τουρκικὸ
Κι' ὅταν σέ εἶδα νὰ μὲ θές κι' ἐμὲ χανούμισά σου
Μοῦ φάνηκε τὸ κίνημα πολὺ Σουλτανικὸ.

Τὸ νέο θαύμασα Χαμίτ, τὸ νέο τὸ Σουλτάνο,
Ποῦ ἓνα τέτοιο ἔστησε χαρέμι 'ς τὴν καρδιά,
Κι' εἶπα: σέ τέτοιον ἔρωτα 'ψηλὸ ἐγὼ δὲν φτάνω
Καὶ σέ θαυμάζω πάντοτε, ἀλλ' ἀπὸ μακρυὰ.

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Θεόδωρος Οὐτίσιγγερ, ἐλθὼν πρὸ διετίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως μελετήσῃ εἰδικῶς τὴν αἰσθητικὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐξέδωκεν εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον τὰς

μελέτας του. Εἰς τὸν πρόλογον δημοσιεῖει τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Φραγκφούρτης» κρίνει ἐγκωμιαστικῶς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς προῖόν βαθείας καὶ ὀρίμου μελέτης καὶ ὡς διαφωτιστικὸν καὶ διδακτικὸν διὰ πάντας τοὺς ἐραστὰς τοῦ ὧραίου. Εἰς τὸν πρόλογον ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζεται μετὰ πολλῆς συμπαθείας διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, καταλήγει δὲ λέγων, ὅτι «πρέπει νὰ κατέλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ὧραίου διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ εἰς τὴν ὀλικὴν του ἐκδήλωσιν, διὰ ν' ἀνέυρῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ζώντων τὸν τύπον τοῦ ἀρχαίου μυσταγωγοῦ τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν νοητὴν ἐποχὴν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πνεύματος».

Μεταφέρομεν σκέψεις τινάς καὶ παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως περὶ τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων :

Ἀπανταχοῦ, λέγει, ἀναφαίνεται ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ ἥρεμον κάλλος. Ἡ τραγωδία ἐνημερεύσθη εἰς τὰς βίαιοπαθεῖς συγκινήσεις, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ἐξ ὅσων συνήγαγον, ὅτι οἱ ὑποκριταὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἦσαν πολὺ περισσότερον ψυχροὶ ἢ ὅσον ἀντιλαμβανόμεθα ἀναγινώσκοντες σήμερον τὰ ἔργα τῶν μεγάλων δραματικῶν.

Αἱ ἀπεικονίσεις τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἐγγίζουσι πρὸς τὴν ὑπερτάτην κορυφὴν τοῦ ὠραίου, καίτοι παρουσιάζουσι τὴν μεγίστην ψυχικὴν ὁδύνην, εἶνε ἥρεμοι καὶ τὰ στόματα τῶν προσώπων κλειστὰ εἰς τὴν ὁδύνην καὶ αἱ χειρονομίαι αὐτῶν περιεσταλμέναι. Σιωπηλὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς ὁδύνη χαρακτηρίζει πάντα τὰ πρόσωπα. Ἡ ἥρεμία εἶνε τὸ μέγα καὶ κεφαλαῖωδες χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρχαίας αἰσθητικῆς.

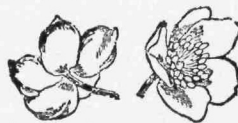
Καταφανὴς εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς καθετοὺς γραμμάς, οἱ ὁποῖαι λεπτύνουσι καὶ κερμψεύουσι τὸν κορμὸν, δίδουν δὲ τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς στερεότητος.

Ἡ κυρίως εἰπεῖν εὐθεῖα γραμμὴ οὐδαμοῦ ὑπάρχει. Πανταχοῦ κρατοῦν μεγαλείτεροι ἢ μι-

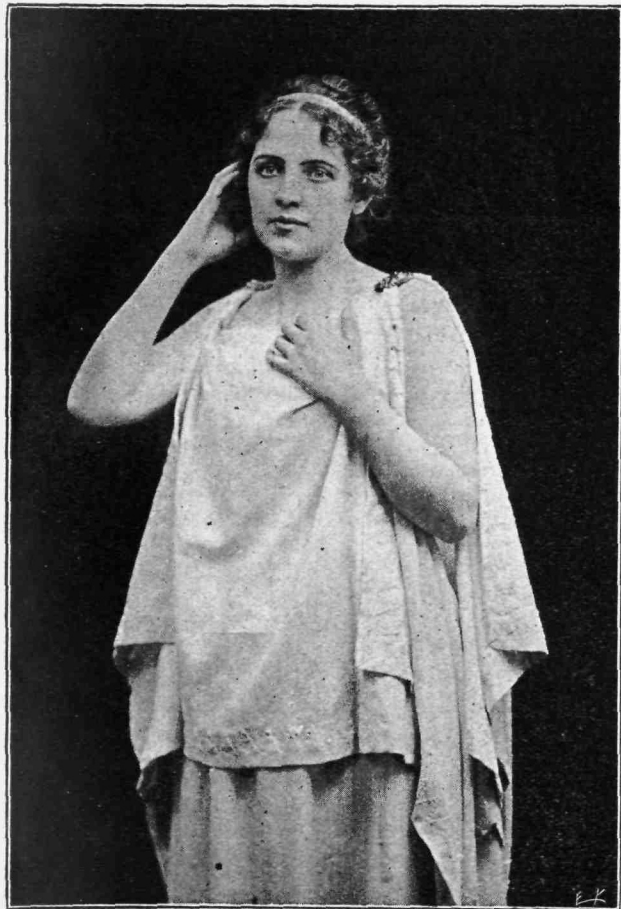
κρότεροι καμπύλοι. Αἱ στήλαι εἶνε στενώτεραι ἐπάνω καὶ παχύτεραι κάτω, ἡ μεταξὺ δὲ γραμμὴ ἀνεπαισθήτως καμπύλη. Οὐδαμοῦ δύναται τις ν' ἀνέυρῃ τὴν αὐστηρῶς εὐθεῖαν γραμμὴν. Τοῦτο ἀποδίδω εἰς δύο λόγους. Ἀφ' ἐνὸς διότι ἡ εὐθεῖα εἰς δεδομένον τι περιβάλλον φαίνεται δι' ἀπάτης ὀφθαλμῶν ἀποκλίνουσα ἢ προσκλίνουσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι δὲν δύναται νὰ προσαρμοσθῇ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ταύτης ἡ ἰδέα τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς χάριτος.

Ἡ ἀρχαία ἐνδυμασία, λέγει ἄλλαχοῦ, εἶνε τελεία διὰ νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐξάρῃ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ σώματος, ἀναικονόμητος ὅμως διὰ τοὺς ἐστερημένους σωματικῆς καλλονῆς, τῶν ὁποίων οὐδεμίαν δυσαναλογίαν ἢ δυσμερρίαν δύναται νὰ περικαλύψῃ.

Ἡ μελέτη τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως εἶνε μακρὰ καὶ ἐνδιατρίβει εἰς πολλὰς λεπτομερείας διαφωτιστικὰς, δίδουσα οὕτω πλήρη τὴν ἰδέαν τῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀντιλήψεως καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ὠραίου.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Lilli Hoggahl ὡς Ἰσμήνη.

Axel Ahlbgér ὡς Κρέων.